

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ γάλλος γεροϋσιαστής Σαρτὰν ὑπέβαλεν ἐσχάτως νομοσχέδιον, δι' οὗ προτείνεται καὶ ζητεῖται ἡ ἀντικατάστασις τῆς γυλλοτίνης διὰ τοῦ ηλεκτρισμοῦ, δυναμένου ν' ἀπολοποιήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θανατικῆς ποινῆς. Ἡ πρότασις τοῦ σπουδαίου γεροϋσιαστοῦ συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τῶν ἐξῆς ἐξηγήσεων. „Ὅταν ἡ ἔδνα σπινθέραις προέτεινε τὴν χρησιμοποίησιν τῆς γυλλοτίνης πρὸς θανάτωσιν τῶν καταδικῶν καὶ ἐπέμεινε εἰς τὴν καθ' ὅλον τὸ κράτος γενικὴν τοῦ ἀπαίσίου μηχανήματος χρῆσιν, ἐσκόπει βεβαίως τὴν κατάργησιν ἄλλων ἀπανθρωποτέρων φονικῶν ὀργάνων, ἅτινα ἐκληροδότησεν ὁ μεσαίων. Ἀλλ' ἐκτοτε ἡ ἐπιστήμη προώδευσεν πολὺ, ἐξευρέθη δὲ μέσον, δυνάμενον νὰ ἐπιφέρει ἄμεσον, ἀνώδυνον καὶ μάλιστα ἀναιμικτον θάνατον.“ Ὡς πρὸς τὴν μέθοδον καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ φιλανθρωπικοῦ συστήματός του, ἐκφράζεται ὁ κ. Σαρτὰν οὕτω: ἡ ὡς προσφορωτέρα τοῦ πράγματος διάταξις εἶνε ἔργον εἰδικῶν περὶ τὴν γνώσιν τοῦ ηλεκτρισμοῦ ἀνδρῶν, ἐγὼ δ' ἀρκοῦμαι νὰ προτείνω τὴν παραδοχὴν τοῦ ηλεκτρισμοῦ ὡς ἐλαφρυντικὸν τῆς θανατικῆς ποινῆς μέσον. Πάντοτε ὅμως θὰ ὑπερμαχήσῃ ἀπλουστάτου συστήματος, ὅπερ, ὑποβληθὲν εἰς τὴν ἔγκρισιν τῶν ἐξοχωτέρων παρ' ἡμῖν ἐπιστημόνων, ἔτυχε γενικῆς ἐπιδοκιμασίας. Συνίσταται δὲ τὸ σύστημα τοῦτο εἰς σύντομον πρὸς τὸν κατάδικον διαταγὴν, λέγουσαν αὐτῷ νὰ σταθῇ πλησίον σύρματος, τὸ ὁποῖον θὰ κητῇ κατὰ γῆς, θὰ προέρχεται δ' ἐξ ἑνὸς τῶν δύο τῆς ηλεκτρομηχανῆς πόλων. Ὁ ἀπαίσιος δῆμιος δὲν ἔχει, εἰμὴ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν κατάδικον νὰ πατήσῃ διὰ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ τὸ σύρμα καὶ ἅμα ἐκτελεσθῇ ἡ διαταγὴ αὕτη νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος δεύτερον σύρμα ἐκ τοῦ ἀντιθέτου τῆς ηλεκτρομηχανῆς προερχόμενον πόλου. Ὁ θάνατος ἐπέρχεται ἀκαριαῖος, καταπίπτει δὲ ὁ κατάδικος ὡς κεραυνόβλητος. Οὔτε αἱ διαρκεῖς συγκινήσεις, αἱ συνεπάγεται ἡ ἐπὶ τῆς λαμψιμότητος χρονοτριβὴ, οὔτε τὸ φοβερὸν ἐνίοτε θέαμα τῆς ἀποτυχίας ἀδεΐου δημίου, οὔτε τὸ φοβερώτερον πάντων, ἡ αἰματοχυσία· πάντα ταῦτα θ' ἀντικαταστήσῃ ἡ σιωπηλὴ ταχυεργία τοῦ ηλεκτρισμοῦ, μέχρις οὗ ἡ ἀνθρωπότης εὐτυχίσῃ νὰ μὴ χρειάζεται οὐδὲν φονικὸν ἐργαλεῖον.“

Ἡ πρώτη ἐν Ὀλλανδίᾳ κατὰ τὰς ἀρχὰς ἐκάστου θέρου ἀλιευομένη μαινίς, ἡ καθ' ἡμᾶς ρέγγα, εἶνε προωρισμένη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς δῶρον πρὸς τὸν βασιλεῦτα τῶν Κάτω Χωρῶν, πρὸς δὲ καὶ ἀποστέλλεται ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος, μὲ τὰ ἐθνικὰ χρώματα κεκοσμημένου καὶ φέροντος ἐπὶ τούτῳ ἐκλεγμένην ἐπιτροπὴν. Τὸ μέχρι τινὸς γελοῖον πλεόν σήμερον τοῦτο ἔθιμον ἔχει τὸν λόγον καὶ τὴν ἀρχὴν του ἀπὸ παλαιωτάτων χρόνων, καθ' οὓς ἡκμαζεν ὡς καὶ νῦν τὸ κολοσσαῖον ὄντως ἐμπόριον ἐξαγωγῆς τοῦ εἶδους τούτου τῶν ἰχθύων. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ἡ βασιλικὴ συγκατάβασις πρὸς ἀποδοχὴν δώρου, ὅπερ ἡ φύσις ἐδώρησε πάλιν εἰς τὰς ἀτάς τῆς χώρας του εὐεργετήσασα τὴν ἐργατικὴν αὐτῆς τάξιν. Ἐνδημῆ δὲ ὁ ἰχθύς οὗτος εἰς τὰς θαλάσσας ἐκείνας ἀνέκαθεν καὶ πληθύνεται· κατ' ἀπίστευτον τρόπον διὰ λόγους, οὓς νεώταται ἐρευναι διασήμιον φυσιοδιφῶν κατέστησαν ἀπὸ τινος πασιγνώστους. Ἐκάστη ρέγγα χρειάζεται διὰ τὴν καθημερινὴν τροφὴν τῆς πεντήκοντα ἑλίας χιλιάδας (50,000) μικροσκοπικῶν ἰχθυιδίων, τὰ ὁποῖα καταβρογδίζει ἀνευ κινδύνου δυσπεψίας ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, εἶνε δὲ δύσκολον νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι οἱ αἱ τῆς γῆς μᾶς αἱ θαλάσσαι ἔχουσιν τοιαύτην ἀπὸ τῆς φύσεως ἐντολήν, νὰ ἐξαρκῶσι δηλ. εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοιαύτης ἀδυναμίας. Καὶ πράγματι δι' ἀκριβοῦς ἐρεύνης τοῦ θαλασσίου πυθμένος κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ φύσις ἐπρονόησε νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῇ ἐνδὸς μὲν εἰς τὰς ρέγγας ἀφθονον σιτηρέσιον, αὐτῇ ἑτέρου δὲ εἰς τοὺς ἐρήμους τέχνης καὶ βιομηχανίας Ὀλλανδοὺς εὐκόλον πόρον ζωῆς.

Ἀπὸ τῆς πρώτης κατὰ φράγκους προσεχούς Ἰουλίου ἀρχονται καὶ γερμανικὰ τηλεγραφεῖα λειτουργοῦντα κατὰ τὰς νεωστὶ ψηφισθείσας γενικὰς διατάξεις καὶ τὸ νέον τιμολόγιον. Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε, ὅτι ὁ νέος κανονισμὸς ἐπιτρέπει ἐντὸς τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας τὴν χρῆσιν ὀρισμένων μόνον γλωσσῶν, ἧτοι τῆς γερμανικῆς, ἀγγλικῆς, γαλλικῆς, ἰσπανικῆς, ἰταλικῆς, ὀλλανδικῆς, πορτογαλικῆς καὶ λατινικῆς. Ἡ ἑλληνικὴ λοιπὸν ἀποκλείεται μετὰ πολλῶν ἄλλων. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν πολωνικὴν, νῦν τὸ πρῶτον παρέχεται τὸ δικαίωμα τῆς χρήσεως καὶ ταύτης. Διακρίνουσιν ὅμως αἱ νέαι αὗται διατάξεις τρία εἶδη τηλεγραφημάτων, ἧτοι φανερά, συνθηματικά καὶ κρυπτογραφικά. Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν ἀνάγονται πάντα τὰ τηλεγραφήματα τῶν ἐπιτελεσθέντων γλωσσῶν, εἰς τὴν τρίτην δὲ εἰκοσι καὶ ἐννέα εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ἐξ ὧν αἱ ἐννέα σλαβικά. Ὡς πρὸς

τὰ συνθηματικά ὅμως (ὅταν δηλ. γίνεται χρῆσις ἐκφράσεων, αἵτινες αὐτὰ καθ' ἑαυτὰς λαμβανόμεναι σημαίνουσιν τι, ἐν συνόλῳ ὅμως οὐδεμίαν ἰδέαν τοῦ τηλεγραφήματος παρέχουσι τῷ ὑπαλλήλῳ) μόνον αἱ ἀνωτέρω ὁκτώ ἀνεγνωρισμένα γλῶσσαι ἐπιτρέπονται, ἧτοι αὐτὰ ἐκεῖνα, ὧν γίνεται χρῆσις καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ πολωνικὴ γλῶσσα ἀπορρίπτεται εἰς τηλεγραφήματα συνθηματικά καὶ προωρισμένα διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Τὰ ἐν τῷ Δουκάτῳ τῆς Ἑσθίας περιβόητα καταστήματα τοῦ Κρούπ ἐτελείωσαν ἤδη δύο παράκτια τηλεβόλα γιγαντιαῖων διαστάσεων, δι' ἐκτάκτου δ' ἀμαξοστοιχίας ἀπέστειλαν αὐτὰ εἰς τὸν πρὸς δὲ ὄρον, εἰς Πόλαν τῆς αὐστριακῆς ἐν τῇ Ἀδριατικῇ Ἰστρίᾳ. Ἐκαστον τῶν πελωρίων τούτων πυροβόλων ἐφορτώθη ἐπὶ ἰδιαίτερας σιδηρᾶς φορητοῦ, πρὸς τοῦτο κατασκευασθείσης, 39 χιλ. χιλιόγραμ. ζυγίζουσας, ἀντεχούσης εἰς βάρος 70 χιλ. χιλιόγραμ. καὶ φερομένης ἐπὶ δέκα ἐξ τροχῶν. Μήκος ἔχουσι 10,7 μέτρα, τὸ δὲ πρόσθιον στόμιον ἔχει ἀκτῖνα 350 χιλιομέτρων, τὸ πάχος τῶν πλευρῶν πρόσθεν μὲν εἶνε 70 χιλιομ., ὀπίσθεν δ' ἔχει διάμετρον ὑπὲρ τὰ 1400 χιλιομ. Ἐκάστου σωλήνος τὸ βάρος ἀνέρχεται εἰς 48,000 χιλιόγρ., ἧτοι 960 στατήρας.

Τὸ „Ἀδελφάτον τῶν ἐν Λονδίνῳ ἀμαξηλατῶν“ ἐώρτασε κατ' αὐτὰς τὴν ἐτησίαν ἐορτήν του ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Λόρδου Ἀρχικαγκελαρίου, ἐνδὸς τῶν ἐπιστημοτέρων δηλ. μελῶν τοῦ Ἰπουργικοῦ Συμβουλίου. Λίαν τιμητικὴν καὶ ἐνδαρρυντικὴν πρόποσιν ἔκαμε πρῶτος αὐτὸς ὁ πρόεδρος, εὐχθεὶς ὡς συνήθως ὑπὲρ τῆς ἀκμῆς τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου σωματείου, ἐγκωμιάσας δὲ τὴν τιμιότητα τῶν ἀμαξηλατῶν τῆς πρωτεύουσας, πρὸς ὃ καὶ ἄπειρα ἀνέφερε παραδείγματα. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐθεωρήσαμεν ἐνδιαφέρον καὶ τοὺς Ἀναγνώστας τῆς „Κλειούς“, ὧν οἱ πλείστοι ἐν Ἀνατολῇ οὐδεμίαν ἄλλην τοῦ γένους τῶν ἀμαξηλατῶν ἰδιότητα γνωρίζουσιν, εἰμὴ τὴν ἀνυπερβλήτον ὕβρεολογίαν, ὡς τῶν ὀδοντοϊατρῶν τὴν ψευδολογία. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ μερικὰ ἀπίστευτοι ὅσον καὶ ἀληθεῖς ἀποδείξεις τῆς πίστεως τῶν ἀμαξηλατῶν, οἵτινες κατεδέχθησαν νὰ συμφάγῃσι μετὰ λόρδου. Ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1880—84, ἐλησμώνησαν οἱ κάτοικοι τοῦ Λονδίνου εἰς τὰς μισθωτάς τῆς πόλεως ἐκείνης ἀμάξας 94,167 διάφορα ἀντικείμενα, ἅτινα οἱ ἀμαξηλαταὶ εὐθὺς ἅμα εὗρισκον παρέδιδον εἰς τὸ οἶκετον τῆς ἀστυνομίας τιμῆμα. Μεταξὺ τούτων εὐρέθησαν δύο βαλάντια πλήρη πολυτίμων λίθων μεγάλης ἀξίας, τραπεζικὰ γραμμάτια ἀξίας 830 στερλινῶν, δύο χρεώγραφα ἀξίας 4,500 στερλ., μετρητὰ χρήματα μέχρι 250 στερλ., εἰς ἀδάμας ἀξίας 850 στερλ. καὶ ἐν γένει τοιαῦτα μηδαμινὰ πράγματα. Τοιοῦτοι ἐντιμοὶ πολλοὶ υπάρχουν ἐν Λονδίνῳ ἐπὶ τοῦ παρόντος 14,000, καὶ ὅλοι ἀνήκουσιν εἰς τὸ „Προνομιοῦχον τῶν Ἀμαξηλατῶν Ἀδελφάτον“.

Ἐκ Πετρούπολεως προῆλθε νέα πάλιν χαρακτηριστικὴ εἰδήσις, ἀφορῶσα τὸ ἰδιόρρυθμον πνεῦμα τῶν αὐτῶν κυβερνητικῶν ἀποφάσεων. Διάταγμα τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὀρίζει, ὥπως οἱ ταξειδιῶται κατὰ τὴν διάβασιν τῶν ρωσικῶν συνόρων ὑποβάλλωνται εἰς αὐστηροτάτην ἐρευναν, μὴ ἐπιτρέπηται δὲ νὰ φέρωσι μετ' ἑαυτῶν ἄνω τῶν τριῶν μόνον ρουβλίων, καὶ ἐκ ξένων κερματίων (ψυλῶν νομισμάτων) ἐπίσης τὸ πολλὰ τρία. Μέχρι τοῦδε δὲν ἐγνώσθη ὁ σκοπὸς τῆς παραδόξου ταύτης ἀπαγορεύσεως, συμπεραίνεται ὅμως, ὅτι αὐτὸ τὸ μέσον δύναται ἴσως μέχρι τινὸς νὰ παρακωλύσῃ τὴν χονδρικὴν εἰσκομιδὴν κιβδηλῶν νομισμάτων, ἅτινα τέως εἰς μέγιστον ἀριθμὸν ἐκυκλοφόρουσαν ἀνὰ τὴν ἀχανῆ ρωσικὴν Αὐτοκρατορίαν.

Οὐχὶ ὀλιγωτέρους τῶν ὀγδοήκοντα καὶ τριῶν διαφορῶν ἰδιοκτητῶν ἔχει οἰκία τις ἐν Βερολίνῳ, κατὰ τὴν Ὀδὸν Φριδερίκου, καὶ πρὸς διανομὴν τῆς κληρονομίας ἐξ ἀνάγκης τίθεται κατ' αὐτὰς εἰς πλειστηριασμὸν. Μεταξὺ τῶν κληρονόμων τούτων εὐρίσκονται: εἰς ἀπλόους ἐργάτης, ἕτερος κλειδοποιοὺς, ἄλλος ξενοδόχος, εἰς ἐπιλόχιας, εἰς ἀγαλματοποιὸς ἐν Νέα Ὑόρκῃ, εἰς λοχαγὸς, ἄλλος δικαστικὸς πάρεδρος, ἕτερος Φαρμακοποιὸς καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρις ἐξαντλήσεως σχεδὸν ὅλων τῶν συγχρόνων ἐπαγγελμάτων καὶ τῶν κοινωνικῶν θέσεων. Ὅταν ἀναλόγησθ' τις, ὅτι μεταξὺ

τοῦ σμήνους τούτου τῶν ἀνταπειτητῶν ὑπάρχουσι καί τινες, μόνον τὸ 1/3000 ἐκ τοῦ ὅλου τιμήματος τῆς οἰκίας δικαιούμενοι νὰ λάβωσι, δὲν μακαρίζει βέβαια τοὺς ἀναλαβόντας τὴν ἐγκαθάρισιν τοιαύτης περιουσίας δικαστικούς γραφεῖς καὶ λογιστάς.

Κατὰ μίαν τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν παρεκάθισε τοῖς Ἀθανάτοις καὶ μία Κυρία, καὶ τοῦτο διὰ πρώτην μέχρι τοῦδε φορὰν. Ἡ ἄφορος αὐτῇ Κυρία ὀνομάζεται Κραζέσκη,

ἀπὸ πολλοῦ δὲ διδάσκει ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Στοκχόλμης „Γψηλὴν Μαθηματικὴν“ μὲ τὸν τίτλον ἐπιτίμου Καθηγητοῦ.

Ἡ ἐτήσια κρεωφαγία τοῦ Βερολίνου συμβαδίζει πρὸς τὴν συνεχῆ αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γερμανικῆς πρωτεύουσος. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐσφαγήσαν ἐν Βερολίῳ 152,588 βόες, 452,254 χοῖροι, 662,409 κριοὶ καὶ 119,021 μύχοι. Ἐκ τοῦ τεραστίου τούτου ποσοῦ μόνον μίαν ἑκατοντάδα χιλιάδων κριῶν πρόμηθεύεται ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

Προτιμῶσα ἡ „Κλειώ“ ἀπλὴν ἀναγραφὴν τοῦ ἐν Βαυαρίᾳ διβε-ροῦ δράματος παρέχει σήμερον εἰς τοὺς Ἀναγνώστας αὐτῆς μόνας τὰς εἰκόνας τῶν δύο εὐγενῶν θυμάτων. Ἡ Μοῦσα τῆς Ἱστορίας ἐπὶ μακρὸν θὰ σιγήσῃ, διότι ἐπὶ τοῦ διδύμου ἐκείνου τάφου πενθίμως περιπλανῶνται αἱ σικαὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς, ἃς ἐλσέτρευσε καὶ ἐθεράπευσε διὰ βίου ὁ δαφνηστεφῆς Μονόρχης, παρὰ ταύταις δὲ πενθεῖ καὶ ἡ Ἐπιστήμη, ἥς πιστότατος ἱεροφάντης κέῖται παρὰ τῷ προσφιλεῖ πατρὶ τοῦ ἔθνους του.

Ὁραϊότατος μαχητής, ὁδηγῆσας τὸν ἐνδοσυϊδὴ καὶ ἀνδρεῖον λαόν του εἰς ἐνδύξους μάχας, ἐλευθερίως χορηγὸς καὶ δημιουργὸς καλλιτεχνικῆς ἐποχῆς, πρώτιστα δὲ προσφιλέστατος Μονάρχης, ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας ἔπασχεν ἀπὸ πολλοῦ τὰς φρένας καὶ ἡ περὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ μέριμνα τοῦ Κράτους ἔταξε φύλακα καὶ πεφωτισμένον τοῦ πάσχοντος παρήγορον ἕνα τῶν διασημωτέρων ψυχιατρῶν, τὸν διδάκτορα Γκοῦδεν. Ἐπέπρωτο κατὰ ζοφερόν καὶ ἀσέληνον νύκτα ὁλόκληρος ἡ πρωτεύουσα ν' ἀναζητῇ εἰς τὰς ὄχθας μιᾶς λίμνης τὰ ἔχνη τοῦ βασιλέως τῆς, καὶ ἀντὶ τούτων νὰ εὕρῃ

τὸ πτώμα του, καὶ παρ' αὐτὸν τὸ πτώμα τοῦ πιστοῦ Μέντορός του. Μαῦρος πέπλος θὰ καλύπτῃ πάντοτε τὸ μυστηριώδες τοῦτο τέρμα τόσον παρὰ φόρου ζωῆς, ἥτις παρέσυρεν εἰς τὸν θάνατον καὶ μίαν συμπαθεστάτην ὑπαρξιν, ὑψηλὸν θυμὸν τῆς πρὸς τὸ ἀπύκντον καθῆκον καὶ τοὺς θεσμοὺς ἀφοσιώσεως.

— Τὴν σύντομον νεκρολογία ἐνὸς βασιλέως προσφιλοῦς καὶ ὑψηλοῦ ἀληθινοῦ διαδέχεται ἐν τῷ παρόντι φυλλαδίῳ ὥραιότατῃ εἰκὼν τοῦ γνωστοῦ ἤδη διὰ τῆς „Κλειῶς“ ζωγράφου Σίχελ, ὅστις νέαν λαμπρὰν αὐτοῦ ἐλαιογραφίαν, τὴν *Θερινὴν ὥραν*, ἐξέδωκεν ἀπὸ τινος ἐν Μονάχῃ εἰς κοινὴν θέαν. Τὸ σύστημα τῆς προσωποποιήσεως παντὸς νοητοῦ μόνον θέματος ἀποτελεῖ γονιμωτάτην τάσιν τῆς συγχρόνου γερμανικῆς Σχολῆς, ἥτις ἀπαράμιλλος ἀναδειχθεῖσα εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τῶν ἀρχαίων ὑποθέσεων. κατορθοῦσ' ἀπὸ τινος καὶ εἰς παντοίας ὑποθέσεις νὰ ἐκμεταλλεύεται συγχρόνους παραστάσεις, μεθ' ὧς χάριτος ἐκτελεῖται τοῦτο ὑπὸ τῶν ἄλλως πρωταγωνιστούντων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο ἰταλῶν καὶ γάλλων καλλιτεχνῶν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΗ.

Ὁ γνωστὸς ἐπὶ γονιμότητι δραματικῶς τῶν Ἰταλῶν ποιητῆς Παῦλος Φερράρι ἀπηύθυνε, κατὰ τὰς ἐγγυρίους ἐφημερίδας, πρὸς πόντας τοὺς νομάρχας τοῦ Κράτους ἐγκύκλιον, δι' ἧς μετὰ πόνου ἐξαίτεται τὴν παρέμβασιν καὶ προστασίαν τοῦ νόμου κατὰ τοῦ ὁσημέραι αὐξήσαντος ἀδικήματος, καθ' ὃ οἱ Ἰταλοὶ διευθύνται τῶν θεάτρων καὶ οἱ ἐργολάβοι ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ ἀναβιβάζουσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ δράματά του. Ὁ ἀτυχὴς ποιητὴς ἐπικαλούμενος πεζοτάτους τῆς στατιστικῆς ἀριθμοὺς ἐκτίθησι μετὰ πάσης δυνατῆς λεπτομερείας, ὅτι ὑπὸ τῶν ἑκατὸν καὶ τριάκοντα ἐνεργῶν ἐν Ἰταλίᾳ δραματικῶν θιάσων δίδονται καθ' ἑκάστην δύο κατὰ μέσον ὅρον ἐκ τῶν δραμάτων του εἰς διακόσια διάφορα θέατρα, καὶ συμπεραίνει δικαίως, ὅτι ἐὰν ἐξ ἑκάστης παραστάσεως εἰκοσι μόνον ἐλάμβανε δραχμὰς, θὰ εἶχε κατὰ μῆνα τοῦλάχιστον χιλίας καὶ διακοσίας δραχμὰς ὡς ἀμοιβὴν τῶν κόπων καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν του. Ἀντὶ τούτων ὅμως μετ' ὀδύνης ὁμολογεῖ, ὅτι ἀντὶ πάντων τῶν μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντων καὶ ἀπαύστως παριστανόμενων δραματικῶν ἔργων του λαμβάνει καθ' ὅλον τὸ ἔτος μόλις τριακοσίας δραχμὰς. Περαιῶν δὲ τὴν ἐν λόγῳ ἐγκύκλιον ἀναφωνεῖ „ἔλεος, κύριε Νομάρχα, δι' ἄνθρωπον, ὅστις εἰργάσθη τοσοῦτον καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖ, εἰμὴ νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ ζῇ ἐκ τῆς ἐργασίας του!“

Πολὺν κρότον ἐπροξένησεν ἐν Ἰταλίᾳ δίκη τις, ἣν ἐγείρει ἐπίσημους τις ἀμερικανὸς θεατρῶνης κατὰ τοῦ διασήμεου ἰταλοῦ ἀοιδοῦ Σαλβίνην. Ὁ τελευταῖος ἐλάμβανε κατὰ τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ πρώτου διαμονὴν του δύο καθ' ἑκάστην ἑσπέραν παραστάσεως στεάτινα κηρία, τὰ ὅποια, συμφωνῶς πρὸς ρητὸν τοῦ συμβολαίου ὅρον, ἦσαν προορισμένα νὰ φωτίζωσι τὸ δωμάτιον τῆς κομμώσεώς του. Ἐτυχεν ὅμως ὁ ἀοιδὸς οὗτος νὰ ᾔνῃ λίαν οἰκονόμος καὶ εὕρισκον ἐπαρκέστατον τὸν φωτισμὸν τῶν λαμπτήρων τοῦ φωταερίου νὰ μὴ χρησιμοποιοῖ τὰ κηρία, ἀλλὰ νὰ ἐναποθέτῃ αὐτὰ εἰς τὰ ἐρμάρια του. Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐν τῷ ἀμερικανικῷ ἐκείνῳ θεάτρῳ διαμονῆς του τοσοῦτον ἐπλουτίσθη ἡ κηρίνη τοῦ ἀοιδοῦ συλλογὴ, ὥστε ἀναχωρῶν ἐπλήρωσε μὲ σπερματοσέτα ἱκανὸν ἀριθμὸν κιβωτίων, τοῦθ' ὅπερ ἐχόλωσε τὸν σπάταλον ἄλλως θεατρῶν, ἐγκαλέσαντα τὸν Σαλβίνην καὶ ἀπαιτοῦντα ἀποζημίωσιν χιλίων περίπου

δραχμῶν, ὅσον κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἐξετιμῆθη καὶ ἡ πραγματικὴ τῶν κηρίων ἀξία.

Ἀπὸ τῆς 27. προσεχοῦς Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 2. Ὀκτωβρίου ἐνεστ. ἔτους συνέχεται εἰς ἐβδόμην ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ σύνοδον τὸ „Συνέδριον τῶν Ἀσιανολόγων“. Τὴν φορὰν ταύτην ἀνέλαβεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν προστασίαν του ὁ Ἀρχιδουὲξ Ράινερ, ἀνὴρ ἐλευθεροφρων καὶ λίαν πεπαιδευμένος.

Ὁ κόμης Τράουτμανσδόρφ, αὐτάρχης τοῦ Αυτοκράτορος Καρόλου τοῦ ΣΤ'. εἶχεν ἀγοράσει παρὰ τοῦ διασήμεου ὀργανοποιοῦ Ἰακώβου Στάινερ ἐν βιολίον ὑπὸ τὰς ἐξῆς συμφωνίας. Ὁ πωλητὴς ἔλαβε πρῶτον 66 χρυσὰ λουδοβίκεια, ἔπειτα ἰσοβίως ἐκλεκτὸν καθημερινὸν γεῦμα, ἑκαστὸν ἔτος νέον ἐνδυμα μὲ χρυσὴν παρυφήν, δύο πῆδους ζύδου, δώρεάν κατοικίαν μὲ θέρμανσιν καὶ φωτισμὸν, μισθὸν κατὰ μῆνα 150 φράγκων (εἰς σημερινὸν νόμισμα), καὶ ἐὰν ᾔθελε νὰ νυμφευθῇ, ὅσον ἀριθμὸν λαγῶν ᾔθελεν ἐπιθυμῆσαι, καὶ δι' ἑαυτὸν ἀνὰ πᾶν ἔτος 12 κόνιστρα πλήρη ὑπωρικίων καὶ ἄλλα τόσα διὰ τὴν γηραιὰν τροφὸν του. Ὁ Στάινερ μετὰ τὴν παράδοξον ταύτην πώλησιν ἔζησε 16 ἔτη καὶ οὕτως ὑπελογίσθη ὅτι τὸ βιολίον ἐκτίσεν εἰς τὸν κόμητα περὶ τὰς 20,000 φιορινίων.

Ἐν Γενεύῃ μέλλει νὰ ἐκδοθῇ εἰκονογραφημένον περιοδικὸν εἰς δύο συγχρόνως γλώσσας, τὴν γαλλικὴν καὶ γερμανικὴν. Ἀπὸ πενταετίας παρασκευάζεται πρὸς τοῦτο μέγα βιβλιοπωλὸν κατὰστήμα καὶ καταδέτει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κεφάλαια ἄνω τῶν 300,000 φράγκων.

Κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ γείνῃ νέα ἔκδοσις τῶν συγγραμμάτων τοῦ Γεωργίου Burns, τὰ ὅποια μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν πλεον ἢ 140 κίς. Ὁ ἀναλαβὼν τὴν νέαν ταύτην ἔκδοσιν βιβλιοπώλης κ. Elliot Stock ἐν Λονδίῳ, συνέλαβε τὴν ἀλλόκοτον καὶ πρωτότυπον ὄντως ἰδέαν ν' ἀγοράσῃ